

Lá thư VÔ VI

(TIẾNG NÓI CỦA BAN ĐẠO VÔ VI NĂM CHÂU)

T I N T Ú C T I N T Ú C

I ĐẠI HỘI VÔVI QUỐC TẾ TẠI LAS VEGAS 87

Do lòng nhiệt-thành và sự phát-tâm của ban đạo Texas, Thầy Tám đã chấp-thuận cho ban đạo Texas đứng ra tổ-chức Đại-Hội VÔVi kỷ VI tại Las Vegas, tiểu-bang Nevada, Hoa-Kỳ (từ trưa 2/7 đến chiều 5/7/87). Đề-tài Thầy cho là LỤC TỰ KHAI-MINH. Ban tổ-chức đã cấp thời giữ 200 phòng đôi và một phòng hội (dủ chỗ cho 1,000 ban đạo) tại khách-sạn Sahara với giá đặc biệt. Để chuẩn-bị cho đại-hội xin ban đạo thiên nhiều hơn và niêm Phật thật nhiều để hy-vọng vượt qua các thử-thách, bài thi khó trong đại-hội sắp tới. Các ý-kiến đóng góp và xây-dựng, xin liên-lạc về Hội Ái Hữu VÔVi Houston (T/Đ Tú Thông: 723-568-4394). Mọi chi tiết sẽ thông báo sau.

THẦY TÁM TẠI ÚC CHÂU

Trong dịp viếng thăm ban đạo tại Úc Châu lần này, Thầy Tám đã đến thăm và tìm hiểu về xưởng VÔVi Plastics, dự bữa cơm thân mật với ông Thi-Trưởng thành-phố Nowra, buổi họp mặt tất-niên, cũng như đã giải-tỏa các hiểu lầm tại địa-phương. Ngày 8/2/87 Thầy Tám đã chủ tọa phiên họp bầu lại Hội-Đồng Quản-Trị Hội Ái-Hữu VÔ-Vi (nhiệm kỳ 1987/1989). Sau đây là kết-quả cuộc bầu cử:

- Hội Ái-Hữu VÔVi Úc Châu: Để giúp việc giao-tế với chính-quyền được thuận-lợi trong công-tác

thực-hiện thiên-viện tại Úc và theo lời đề-nghị của ông Thi-Trưởng, Hội-Đồng Quản-Trị với sự hiến-diên của Thầy Tám, đã được thành lập với thành-phần như sau: Hội trưởng: Huỳnh Văn Trí; Phó hội trưởng: Khưu Càng; Tổng thư ký: Nguyễn Thiện Dũng; Thủ quỹ: Võ Thị Nga; Nội vụ: Bùi Đông Phương; Ngoại vụ: Tiêu Kiến Trung; Truyền thông: Phạm Hoài Niệm và Trần Đức Thanh; Xã hội: Nguyễn Văn Hai và Chung Ngân; Hướng dẫn công phu: Thái Văn M uôn, Nguyễn Chí Công và Nguyễn Kim Hoa.

- Công-ty VÔVi Plastics: Sau một năm hoạt động với các khó-khăn do sự thiếu kinh-nghiệm về kỹ-thuật, từ 6 tháng nay việc sản-xuất đã tốt đẹp. Vì vậy anh Huỳnh Văn Trí quyết-định sẽ gia-tăng năng-xuất gấp đôi (phần trang-bị sẽ tốn thêm \$40,000 Úc kim). Anh dự tính là sau 3 năm, số tiền lời sẽ đủ để hoàn lại vốn cho các ban đạo cổ-đồng, kể đó tiền lời sẽ chia cho cổ-đồng 50%, còn 50% sẽ được dùng để tài-trợ cho thiên viện VÔVi tại Úc châu.

a) Cho đến nay số tiền do ban đạo góp vốn đầu tư gồm:

- vốn mua máy móc: \$285,333 Úc kim

- vốn luân chuyển (vật liệu, ngân hàng): \$27,189 Úc kim

b) vốn luân chuyển (vật liệu, ngân hàng, tồn kho v.v... đã tăng từ \$27,189 lên \$71,974 Úc kim)

c) cần thêm cổ-đồng: các ban đạo muốn hùn vốn đầu tư, xin liên lạc về các Hội Ái Hữu VÔVi trước ngày

7 tháng 3 để lập danh sách và gửi chi-phiếu hầu giúp ban quản trị để hoạch-định chương-trình phát-triển công-ty.
 d) kể từ 24/1/87, anh Huỳnh Văn Trí đã được uỷ nhiệm điều hành Công-ty VÔVi Plastics.

3. QUAN LÝ THIÊN VIỆN VÍ KIÊN
 Thiên viện Ví Kiên hiện đang cần một ban đạo đứng tuổi để làm quản lý thiên viện (ngắn hạn và dài hạn). Ban đạo nào có ý định vừa tu vừa làm công quả xin liên-lạc về Hội Ái Hữu VÔVi Hoa Kỳ (Ban Quản Trị T/V Ví Kiên) P.O. Box 2522 Garden Grove, CA 92642.
 Huỳnh Phạm Hữu Bằng sau khi đã vi phạm nhiều điều trong giới luật tại T/V Ví Kiên, đã tự ý rời T/V.

4. NHÀ IN VÔVI
 Nhà in đang sửa sang lại và sẽ thượng kính VÔVi vào trưa thứ bảy 14/3/87 (nhằm ngày rằm tháng 2 Âm lịch). Kính mời ban đạo địa phương tới tham dự buổi thiên chung lúc 12 giờ và nhận dịp này để giới thiệu tân quản-lý nhà in.

5. BĂNG CASSETTE MỚI
 Ba cuốn băng mới: Đêm Giao Thừa Đình Mão, Thuận Nghịch Tửng Chiêu và Chân Lý Trưởng Tôn đã được gửi đến một số các thiên đường.

6. HỘI ÁI HỮU VÔVI PHÁP
 Sau bức thư của anh Alain Canitrot, đa số ban đạo tại Pháp đều muốn duy trì hội, nhưng sẽ tổ-chức lại cho phù hợp với nhu-cầu hiện tại. Huỳnh Trần Ngọc Ẩn đã phát-tâm dùng tư gia làm nơi thiên chung cho ban đạo Paris mỗi tháng 2 lần. Tel: (1)4-6703786. Ban chấp hành cứ vấn tiếp tục đảm nhiệm cho tới khi có kết quả về quyết-định chung của các ban đạo Pháp vào giữa tháng 3 này.

7. THIÊN VÔVI CHO NGƯỜI NGOẠI QUỐC

Tuần báo Los Angeles (Vol. 9, No. 8 ra ngày 22/1/87) dưới đề tài "Sự liên hệ giữa tâm linh và thể xác" có đăng hình bác sĩ Hoàng Văn Đức đang soi hồn và một bài phỏng-vấn về thiên VÔVi để gia-tăng sức khỏe. Kết-quả của bài báo này là nhà xuất bản Simon & Schutler đã mời bác sĩ Đức viết sách nói về y-lý của thiên VÔVi. Ngoài ra ngày 28/2/87 đại học Cleverland Chiropractic College tại Los Angeles đã mời bác sĩ Đức đến nói chuyện với 30 sinh viên về đề tài trên. Sau đó các sinh viên đã đề-nghị xin nhà trường cho môn học này vào trong chương-trình nhiệm ý.

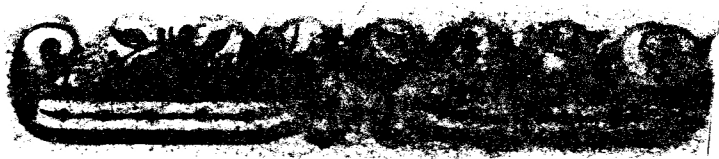
BÁO CÁO TÀI CHÁNH

QUỸ KINH SÁCH	Tháng 1	Tháng 2
THU:	\$1,935.00	\$1,412.00

CHI:		
- Vật liệu nhà in	263.76	118.40
- Văn phòng phẩm	13.12	11.12
- Bưu phí	499.79	102.61
- Video	840.00	-
- Cứu trợ ty nạn	150.00	-
- Điện thoại	36.72	25.64
- Tiềm ích	84.23	98.38
- Muốn nhà in	552.00	552.00

QUỸ THIÊN VIỆN		
THU:	\$200.00	\$2,510.00

CHI:		
- Thực phẩm	36.90	53.49
- Điện thoại	78.99	71.03
- Tiềm ích	305.46	403.78
- Linh tinh	11.37	53.17
- Nợ phải trả		900.00

Sau đây là nguyên văn bức thư của một bạn đạo về một diễn biến tại miền nam Cali

Ngày chủ nhật 8/2/87, tại nhà thờ Stanton, sau buổi thiền chung hằng tuần, bạn đạo chúng ta được chung học một bài học nhiều ý-nghĩa và thú-vị.

Anh Phạm Hữu Bằng, một học-viên của Thiên-Viện Vĩnh-Kiên, người mà một năm về trước đã lăm rỏi lẹ bao người qua cuốn băng video "Đại-Nguyên Của Huynh Phạm Hữu Bằng", quyết-tâm buông bỏ tất-cả để sống cuộc đời phục-vụ cho bạn-đạo tại T/V Vĩnh-Kiên, hôm nay đã đứng lên giảng-từ cơ-đồ tâm-linh của Thượng-Đề bằng những lời-lẽ thật hết sức khiêm-nhã, thiếu lễ-đo.

Tôi cũng có mặt trong ngày đó và hết sức ngạc-nhiên về ^{thái}độ của anh Bằng. Anh là người đã từng được một số bạn-đạo mến phục qua hạnh tu học, tinh-thần phục-vụ của Anh trong suốt mấy khóa học tại Vĩnh-Kiên. Sau những ngày vất-vả, phân-tâm đó, những tưởng anh đã thanh-tĩnh quay về với chính mình tu trau-dồi, tinh-tấn con đường tu học của anh. Tôi những tưởng, anh đã tìm được một hướng đi đích-thức cho mục-tiêu giải-thoát cho riêng anh và sẽ nêu gương tu học cho bạn-đạo xa gần.

Tôi đã ngồi lắng người sau lời giảng-từ của anh và rồi cũng như một số bạn-đạo khác, chúng tôi chợt nhận-thức được rằng đây là bài học thử tâm sự thanh-tĩnh của mọi người. Hãy đón nhận và học bài để rồi trả bài.

Trường hợp anh Bằng cũng tương-tợ như trường-hợp xây Nam Mai, cách đây ít tháng. Nam Mai đã đứng trước máy vi-âm của nhà thờ Stanton tuyên-bố là đặc-đạo và khởi-sự chuyển dục cho bạn-đạo nào cần, để đưa họ vào Kỳ-nguyên Di Lạc. Anh Bằng, hôm nay, thì tự nhận thấy rằng không cần thiền và chỉ niệm Phật là đủ.

Thầy đã từng nói với chúng ta là ba năm sàng sảy đã bắt đầu. Tôi trộm nghĩ có lẽ đây là dịp để chúng ta khai-mở tâm-thức, tự mình định-đoạt chọn cho mình một con đường tu học phù-hợp với chính mình.

Thường cho anh Bằng, một người đã dầy-công tu học, đã không qua được những thử-thách khó-khăn. Anh đã lăm thất-vọng nhiều người kỳ-vọng nơi anh, đã đóng góp vào Thiên-Viện tài-vật với ước-mong giúp anh hoàn-tất đoạn đường tu học để mai sau nói gót Thầy phổ-độ chúng-sinh, hōang-dưỡng đạo-pháp. Sau một năm sống tại Thiên-Viện, hôm nay chúng ta được dịp thấy rõ con người thực của anh và những thành-quả tu học của anh, qua cung-cách giảng-từ Thiên-Viện và bạn-đạo địa-phương của anh hôm chủ-nhật vừa qua.

Để tiến chân một người trở về đời sống trần-tục như tôi, xin có đôi câu-chúc an-thântâm an-lạc và hoàn-tất con đường nhân-đạo anh còn mang với gia-dình, để nhiên-hậu bước sang Thiên-đạo trong như-như an-lạc.

Một người bạn của Anh

ĐÊM GIAO THỪA ĐINH MÃO

Lưỡng Sĩ Hằng

Đêm nay là đêm giao-thừa của năm Đinh Mão, chúng ta lại có cơ-hội bắt đầu từ con số không, và tiếp-tục dâng lên một lòng thành tu học của mỗi hành-giả, hướng về Thượng-Đế, chủ Phật, chủ Tiên hướng về các bạn đạo khắp năm châu trong tinh thượng-yêu tái-ngộ, trong những giây phút thiêng-liêng thiên giác, tưởng đến Đấng Cha Lành đã hy-sinh biết bao nhiêu để đem lại sự thức giác trong nội tâm của chúng ta. Mọi chúng ta hiểu rõ phần Hồn là chánh, luân-hồi tại thế bao nhiêu kiếp để tái-tâm sự thiên-giác trong nội-tâm.

Không nhiều thì ít, chúng ta cũng lãnh-hội được giá-trị của sự thượng-yêu mình nung-nấu con đường trở về nguồn-cội, do ai đã nhắc-nhở chúng ta? Thế-gian mắt phàm không thấy diệu Phật, cũng biết được Kim Thân Cha đã hy-sinh rất nhiều, đã giảng-giải cho chúng ta, đã nhắc-nhở chúng ta, sưởi-ấm chúng ta và cho chúng ta được trở về vị-tri, chấp-nhận mọi sự thử-thách trên đường đời, phong-ba bão-táp nhồi quả chúng ta vồn-ven chỉ có một chiếc thuyền nan trong nội-tâm mà thôi. Bao nhiêu sóng-gió dôn-dập, đưa-đẩy, đòi-hỏi, muốn nhận chúng ta, nhưng mà chúng ta thấy rằng phần Hồn là bất-diệt, sự sinh-tồn đời đời của tâm-linh bất-diệt. Đấng Cha lành đã giảng-thế đồng sống chung với chúng ta để truyền-cảm chân-lý cho chúng ta và để cho chúng ta sống trong sự sống thanh-nhẹ vô-cùng. Sanh tử luân-hồi là định-luật, chúng ta đã lay cái oán lăm ân, mọi sự trở-ngại trên tinh đời là những miếng gạch mà chúng ta đã lót đường đi. Không có trở-ngại lăm sao chúng ta tiến, không có sự dôn-dập kích-dộng lăm sao chúng ta thấy khả-năng của chính chúng ta.

Ngày hôm nay, không nhiều thì ít, các bạn cũng đã tự vấp phải và thấy rõ lời đại-nguyên của chính chúng ta giữa bản Thiêng, giữa quảng-đại quần chúng, giữa chủ Tiên, chủ Phật, mà ngày hôm nay lời đại nguyên của chúng ta, chúng ta đã nhận chìm nó, đã nung nấu một ý chí vô cùng để thực-hiện một cái đường lối tử-bi, để khai-tâm mở trí cho chính mình, và ảnh-hưởng chúng sinh, nhưng ngày hôm nay nhiều bạn đã lăm-lở và sai lăm. Tôi biết tôi nguyên bước qua những trở ngại này, bước qua miếng gạch này, để tiến tới, nhưng mà không bước nổi. Chỉ có một miếng gạch thôi bạn đi!

Dục tính của các bạn là sự trở-ngại, mà trở-ngại đó các bạn không dùng tử-bi, thanh-tĩnh để vượt khỏi, thì dục tính nó sẽ tràn ngập và nhận chìm cái thức quang chiếu hưởng thưởng của các bạn, đâm ra liêu-linh ngộ nhận là mình đã đắc đạo, để dẫn thuyết trong sự sai lăm. Kết-quả tương-lai ra sao, chính thâm-tâm các bạn cũng hiểu. Ta chưa hiểu ta lăm sao hiểu người? Đường đi lấy oán lăm ân, lấy những trở-ngại lót đường để tiến, nhưng mà ngày nay chỉ vấp một chút mà chúng ta phải chìm, tự phản-bội lấy mình, tự gây sự rời-ren cho chính mình mà hành-trình không đạt. Cho nên một năm qua đây đây thử-thách rồi một năm tới đây cũng tràn ngập sự thử-thách. Tại sao luôn luôn có sự thử-thách? Vì trên đường đi các bạn đạp phải, nhưng mà ý-chí các bạn hưởng thưởng, thì các bạn không thấy đường đi. Ý-chí, các bạn luôn luôn quy KHÔNG thì đường đi của các bạn lại rút ngắn, mà nếu các bạn còn chấp trên đường đi thì này-nở một lý-thuyết không xứng-đáng và tự phản-bội lấy lời thề của chính mình.

Đạo trong tâm các bạn, đường đi trong tâm các bạn, lời thề sờ sờ

trong tâm các bạn, sự từ-bi trong tâm các bạn, dụng hành trong thanh nhẹ trong tâm các bạn. Chấp mê tưởng lầm là mình đã phá chấp phá mê. Chúng ta phải hiểu rõ, phải làm sao lập lại một cơ-đồ thanh sạch trong nội-tâm của chúng ta để vượt qua, để điều-khiển chiếc thuyền này trở về với bến GIAC, vượt qua biết bao nhiêu sóng gió.

Trong thực-hành, mới vừa thực-hành, mà các bạn đã vấp phải rồi cho nên thế-gian có luật-lệ, có quy-cử, có trật-tử để cho các bạn thấy rõ rằng ta sai, chẳng có ai sai. Khi các bạn thấy các bạn sai thì các bạn không nên truyền cho người khác tiếp-tục sai, bước vào con đường đó, các bạn lý-luận đi được, nhưng mà một vòng quanh rất xa, rất lâu, chừng nào các bạn mới đến được, kiên-nhân một chút là đến những mà không nhận nổi, không nhìn nổi sẽ đi về đâu? Các bạn cũng hiểu, là-đà, lỡ-đờ đó thôi, không tiến được, cũng như một ánh-sáng của con đom-đóm, đã đi đến đâu? Sự cương-quyết, đứng chỉ trong tinh-thần xây-dựng của các bạn vượt khỏi trần-gian, các bạn phải nhớ vậy. Các bạn đừng thấy mỗi đêm các bạn thiền trong tịch-mịch, tầm-tối đó mà tưởng-lai các bạn không có kết-quả. Cho nên Bề Trên luôn luôn từ-bi, đại từ-bi sẽ đánh giá các bạn bằng cái gì các bạn hiểu không? Bằng sự nhìn-nhục, kiên-nhân của các bạn, thì lúc ấy các bạn mới thấy rõ sự điếm-đạo của Bề Trên.

Chê biên đủ thứ, rốt cuộc các bạn đạt tới cái gì? Phá mê, phá chấp là sao? Phá mê, phá chấp là dùng ý-chí xây-dựng trở về với thanh-tịnh, cực tịnh, cực thanh nó mới phá mê phá chấp. Chui vào động đậy có phá mê phá chấp. Nó cuống-cuống và nó sẽ lôi-cuốn các bạn càng ngày càng thấp hơn, càng đau-khổ hơn, càng cực-nhọc hơn, càng bê-trề hơn và không bao giờ tiến đạt được, chỉ có lý-luận trong phạm tâm mà thôi. Không đi tới siêu-giác, đừng tưởng-lầm ta đã đạt. Chưa đạt!!! Chỉ có tu đi ban, tu để đến đích, tu để có cơ-hội học thêm, tu để có cơ-hội tiên hóa thêm, tu để thấy trật-tử của căn-khôn vũ-trụ, tu để thấy trật-tử của Thiên-giới nếu Bề Trên từ quang của đại từ-bi không có trật-tử, làm sao quang chiếu cả vạn-linh thế-giới. Ngài đang trách-nhiệm và điều-tiên vạn-linh, thì chúng ta là một phần hồn nhỏ bé đang ngủ trong tiêu thiên-địa này cũng đang điều-tiên vạn-linh trong tiêu thiên-địa này liên-hệ với cả căn-khôn vũ-trụ. Tại sao chúng ta không nuôi dưỡng cái dũng chí đó để tiên, mà chúng ta đặt nặng vấn-đề sai lầm. Cho nên phải khép mình lo tu, lo học. Sự động-loan hiện-tại của trường-đời các bạn học hoài, học còn chưa hết rồi các bạn đang học trên đường thanh-tịnh là cái thuyết vô-cùng, vậy chớ một đêm làm sao các bạn đạt? Nhiều người mới niệm Phật thôi, chưa mở rõ thức hòa-đồng, còn trong tranh-chấp, lý-luận sai lầm, không chịu trở về với cái căn-bản từ quang sẵn có của chính ta. Ngồi đó thiền đi, chấp-nhân để giải-tỏa cái nghiệp chướng trong nghiệp tâm này, đúng theo đại-nguyện của chính chúng ta, thì mọi sự trở-ngại ở tương-lai sẽ được tháo gỡ, nếu lâm than trong đục tịnh thì sẽ đau-khổ biết là bao.

Các bạn đừng khinh-thường chủ Phật, chủ Tiên. Thương-Đế đã rất từ-bi thương-yêu các bạn, dành riêng cơ-hội cho các bạn để có cơ-hội thực-tâm xem dũng chí thăng-hoa của các bạn đến đâu. Các bạn còn tri-trê khinh-thường, tự tạo tầm-tối cho chính mình, thử nghĩ tội đó ai mang? Nhiều lần các bạn đã phạm thượng, nhiều lần các bạn đã chui vào trong một cái xó hẻm, nhưng từ-bi vẫn đưa ánh-sáng để lôi các bạn ra, nhắc-nhở các bạn, nhưng mà các bạn vẫn khinh-thường. Tại sao các bạn khinh-thường? Vì các bạn chưa thấy giá-trị của sự thương-yêu vô-cùng của Bề Trên. Đó là một hào-quang sáng-suốt chói rọi trong tâm-hồn vạn-linh. Rồi các bạn cho đó là thượng, rồi bỏ nó, quên nó

tạo một cơ-hội mới, thấy lâu quá mà không đạt, nhưng kỳ thật các bạn tu được bao lâu? Nên xây-dựng trí chí của chính ta, củng-quyết cứu-độ vạn-linh trong tiểu thiên-địa này để hòa-đồng với siêu-nhiên thường-cấp. Rồi từ đó các bạn mới thấy công-lao của người tu-hành. Việc làm của người tu-hành hay là ít, đã nói không ngừng nghỉ kia mà. Ngày đêm lo tu không ngừng nghỉ, mới tiến đạt tới được. Các bạn có quyền-năng, có âm-thính, có tử-tướng, các bạn có quyền phê-phán, có quyền phủ-nhân quyền-năng của Thượng-Đế, các bạn có quyền chê Đấng Chúa Trời, những rồi sử trừng phạt của bạn, chính bạn phạt bạn, mà bạn sẽ khổ nhiều, không cách nào gỡ rối.

Cho nên tôi đã nói rằng, giảng rất nhiều cho các bạn vì đại-nguyên của chính tôi, hưởng thưởng và nhận lãnh sử sáng-suốt để truyền-cảm cho các bạn, thấp đến cho các bạn đi. Các bạn chưa nhìn nhận các bạn đang ở trong bóng tối. Các bạn phải đi đi, các bạn phải hành đi, hành trong thanh-tịnh. Các bạn khép cái mồm các bạn lại, giữ tâm các bạn lo tu để thúc hòa-đồng của các bạn càng ngày càng sớm mờ, sử công-cao ngạo-mạn của các bạn tự-nhiên nó sẽ tắt đi, tử quang của các bạn sẽ chiếu rọi khắp các nơi, không nên lợi vàng mà tắt cục lửa thiêng. Các bạn có khả-năng bấm là có điện sáng rọi, bấm là có cốm ăn rồi. Nhưng mà các bạn tu rồi các bạn thấy đó là cố tạm, còn bặt cái nút trưởng-cửu của các bạn chưa nắm được, bạn ơi! Cái nút trưởng-cửu đó nó sẽ sáng mãi mãi, tốt tuổi mãi mãi, đưa hồn các bạn tiến tới nơi ổn-định đời đời, không còn lo âu, không còn sử chấp mê tại thế-gian nữa, không còn sợ ai trách-móc. Tất cả chung quanh của các bạn là ân-nhận các bạn và đang cứu-rỗi các bạn, lời chê lời khen cũng đang cứu-rỗi các bạn, các bạn phải quý lạy để nhận-lãnh những lời phê-phán đó, nhờ đó chúng ta tiến, nhờ đó chúng ta mới đi tới chỗ hòa-đồng, nhờ đó chúng ta mới có cơ-hội, có can-đảm nhìn nhau trong hành-trình tu học rõ-rệt, đứng vị-trí nào cũng là tu tiên giải nghiệp tâm. Vị-trí cao thật cao cũng đang học hỏi và tu tiên, thấp thật thấp cũng đang học hỏi và tu tiên, nhưng phải hưởng thưởng mới đi tới giải-thoát. Nếu các bạn quên con đường hưởng thưởng và xóa bỏ đại-nguyên của các bạn thì không khác gì người say rượu tại thế-gian, phê-phán người này, phê-phán người kia, nhưng mà không biết giá-trị của chính ta. Ta là ai, xuống đây để làm gì? Rồi sẽ đi đâu? Các bạn cố gắng đặt 3 câu hỏi này thì các bạn thấy trình-độ của bạn rồi, khỏi cần khoe-khoang với bạn đạo, khỏi cần luận-thuyết u ớ. Thực-hành đi các bạn, chúng ta đã thực-hành nhiều năm rồi chúng ta lui về thanh-tịnh, thì chúng ta giải-quyết mọi sử trở-ngại của nội-tâm.

Ngày hôm nay tôi ở Nowra nơi xưởng Plastic Vô Vi, nơi này không khác gì giữa biển Đông, sóng gió nhiều, thử-thách nhiều. Tại sao đưa người tu vào cái chỗ thử-thách? Nhưng bạn đã tham-dự những công-tác cho xưởng này đều gặp sử thử-thách của Bề Trên hết. Nhưng ngày hôm nay những bạn đã lời được những gì? Rất rõ-ràng - tôi biết lui về thanh-tịnh, càng lui về thanh-tịnh tôi càng thấy sung-sướng, tôi càng cảm ơn nơi kích-động này, nhờ nơi kích-động tôi mới thông-cảm được tình yêu quý của Thượng-Đế. Ngài đã thử tôi, ngài đã thách-thức tôi, ngài đã xây-dựng cho tôi, ngài đã cho tôi thấy rõ giá-trị của người tu, ngài đã cho tôi cơ-hội để quán-thông sử kích-động của trường đời - một cái xưởng nho nhỏ mà bày ra biết bao nhiêu sử thử-thách của tâm-linh. Lúc ban đầu, mọi người xứng hô xây-dựng cơ-đồ tâm linh, chúng ta phải xả thân cầu đạo, phải hy-sinh phục-vụ, nhưng rồi nửa chúng ta lại chán. Qua những cơn khảo-đạo này, vầy xéo tâm-can, tôi làm cho tôi không ổn-định, sóng gió đồn-đập trong đầu óc tôi,

tôi trở nên tối-tăm, tôi mới thấy rằng câu: "Lấy oán làm ân" thật đúng, lấy sự kích-dộng lót đường cho tôi tiến. Rất rõ-rệt, ngày hôm nay tôi mới nhìn lại con đường cũ lúc tôi phát tâm, mau mau tôi nắm lại vị-trí và tôi nhìn lại huynh-đệ, tử-muôi của chúng tôi không phân biệt giai-cấp. Sự thưởng-yêu của chúng tôi không mất, sự đoan-kết của chúng tôi không mất. Tôi lui về thanh-tịnh cố-gắng tu hơn rồi đây tôi sẽ xây-dựng một cơ-đồ lãnh-mạnh hơn cho mọi tâm linh có cơ-hội tham dự.

Chắc chắn một năm thử-thách rồi sẽ một năm nữa, tôi vẫn chèo chiếc thuyền giữa biển cả, tôi đi, tôi đi, tôi càng đi trong thanh-tịnh, tôi càng vượt qua khổ nạn. Càng vượt qua khổ nạn, tôi càng có cơ-hội phóng chiếu từ quang của tôi để độ vạn-linh. Bất phân giai-cấp, bất phân tuổi tác, vốn-ven chỉ có tâm linh vô hình vô tướng của chính chúng ta. Cho nên, ngày hôm nay chúng ta được tái-ngộ rất rõ-rệt chúng ta đã mất vốn liếng của tử con số không. Ngày nay con số không lại khôi phục, số không lúc nào cũng ở trên hết chứ không có dưới hết. Các bạn Vô Vi biết đường lui về thanh-tịnh, các bạn cũng vẫn ở trong vị-trí trên hết. Vui thay và lành thay, những bài học đã đến với các bạn, đã nhồi các bạn trong nhịp-nhàng, trong đó có tôi. Tôi chấp-nhận sự nhồi quả này, tôi đã cho các bạn thấy rõ sự thanh-tịnh mây chục năm tu học đã lập lại trật tự trong nháy mắt. Huynh-đệ, tử-muôi chúng ta thưởng yêu vô cùng, quý mến vô cùng, quý thường lân nhau, thấy rõ sự sai lầm của mọi cá-nhân, tôi đã quyết-tâm trong đầu năm nay tử bỏ hết sự sai lầm để trở về với sự sáng-suốt, hòa tan với sự sáng-suốt của Đại Tử Bi đang mong muốn chúng ta. Tử Mẫu của chúng ta đang chờ chúng ta, cho chúng ta học cốn khảo-đạo rồi trở về với Cha Mẹ yêu dấu trên Trời thưởng yêu chúng ta vô cùng.

Chúng ta không đụng chạm, đâu thấy vật-chất là những khoa-học của Thượng-Đế. Vật-chất là khoa-học của Thượng-Đế đó các bạn! Khi các bạn hiểu vật-chất là khoa-học, cây súng chỉ ngay ngực các bạn cũng là khoa-học thì các bạn đã quán-thông rồi. Quán thông thì các bạn bước vào đâu? Bước vào Biển Yêu của Ngài, quý thường tất cả, không có kẻ thù trong tâm chúng ta, nhưng mà chỉ có sự Thượng-Yêu thốn-thức ngày đêm. Chúng ta đồng lợi trong biển Thanh Giới để cứu vạn-linh. Các bạn đã bỏ Đồi qua Đao, các bạn ăn chay tưởng tu ư? Chứa, các bạn còn nhai, nghiền, còn có một cái ý chỉ trả thù. Nghiền cho nát, các bạn mới nuốt. Cong cổ nó cũng thụ trăm bá đao, con thú nó cũng vậy, muốn chết, muốn hy-sinh để đến tội-nhiên-hậu mới trở lại con người. Ngày hôm nay chúng ta hiên-ngang là con người ở trong các nguyên-lý tận-độ chúng sanh. Ăn để thức, ăn để thấy rõ hạnh hy-sinh của vạn-linh, là tâm của Bồ Tát. Ngày hôm nay các bạn ăn chay, các bạn hiểu được rau cỏ đã hy-sinh cho bạn được ấm no, tâm Bồ Tát đó bạn! Các bạn ăn mặn mà các bạn không có chủ-trưởng sát sanh ăn miếng thịt. Các bạn nghĩ sao về phần hy-sinh đó, vì Bồ Tát đang độ chúng ta. Chúng ta phải học cái đường lối Bồ Tát để độ tha. Các bạn phải niệm Phật để làm gì? Niệm Phật để tập-trung nguyên-lai bốn-tánh của các bạn, để các bạn thấy rõ sự sai lầm của chính mình, và các bạn lại thấy rõ sự thanh nhẹ bất-diệt của chính bạn để sửa chữa, để vượt qua mọi sự thử-thách. Tại sao tôi tu, tôi lại bị thử-thách nhiều như thế này. Nếu Thượng-Đế không thưởng các bạn đâu cho các bạn lâm trần làm gì? Lâm trần để học-hỏi, lâm trần để chịu sự nhồi quả, lâm trần để đường đấu với mọi sự thử-thách đây đây. Luôn luôn thử-thách các bạn, luôn luôn lâm cho các bạn chán-nản, rồi gây cho các bạn sợ-sệt để cho các bạn có cơ-hội trở về với chính bạn và sử dụng quyền-năng tha-thứ và thưởng-yêu của chính các bạn. Tới lúc các bạn biết xử-

dụng quyền-năng đó thì đâu còn sợ-sệt nữa. Ban có thừa ban mới tha-thứ, ban hiểu ban quán-thông ban mới thưởng yêu. Đó là sức mạnh căn-bản của ban đó ban! Cho nên chúng ta có sai lầm, có ăn-năn, có sửa-tiền mới có đống góp. Tại sao Ông Trời sáng-suốt mà để cho những người lưu-manh, những người hại người, những người vu-cáo người này, vu-cáo người nọ được bền vững mà không phạt cho nó chết đi. Ông Trời vẫn cười, Ông Thượng-Đề vẫn cười vì con Ngài phải học, nó học cái phách-lỗi của nó, nó học cái công-cao của nó để rồi nó mới ăn-năn. Nó học cái tham dục của nó rồi nó mới chán-chường. Nó mới quy-thức, nó trở lại cái sự thức-tâm của chính nó. Lúc đó nó hiên-ngang, dùng-mãnh, tử-bi, tận-độ, thấy rõ cái xác nó là phàm, cái ý nó là động thì nó mới sửa. Còn chưa thấy rõ cái xác nó là phàm, là tạm, chưa thấy cái ý nó động, nó không ăn-năn, nó luôn luôn ngoan-cô một chiều, làm việc theo ý muốn của nó mà thôi. Thì trình-độ đó là trình-độ bị giam hãm mà thôi. Còn trình-độ hòa-đồng thì mới là trình-độ của Thượng-Đề, của Đại Thanh Tịnh cứu độ chúng sanh. Ngài hiểu chỗ, Ngài phạt chúng ta lúc nào lại không được, nhưng mà không, đem sự thưởng yêu đến cho chính chúng ta. Chúng ta phạm tội giết người, nhưng mà Ngài cho thấy hình-ảnh của Ngài để chúng ta ăn-năn, hối-cải và không làm điều sai-quấy nữa. Cho nên chúng ta rất may-mắn còn được mang xác người, cái xác con người là bộ máy tinh-vi nhất đang kiểm-sốt phần hồn, mà cái xác này liên-hệ đến cả căn-khôn vũ-trụ. 24/24 đang kiểm-sốt và đang điếm đạo cho tâm linh, coi trình-độ tiến đến đâu sẽ ghi chép đến đó. Đó là một điện não rõ-rệt, chứ các ban đừng tưởng rằng các ban ôm cái xác này các ban muốn xài phí nó như thế nào cũng được. Không đâu các ban, các ban đi hút xì-ke một thời-gian các ban thế nào? Các ban biết chứ, trí-thức năm bút hai người, biết đủ thứ vu-cáo cho người ta rồi tưởng-lai của các ban sẽ đi đến đâu? Các ban thấy rằng các ban tuổi trẻ mạnh ham dục, chơi bời rồi một thời-gian các ban đi đến đâu? Có luật hết các ban ơi! Chúng ta không có sống ở luật thế-gian mà sống ở luật Trời. Các ban phải nhớ kỹ luật Trời rất rõ-rệt. Chúng ta sớm ăn-năn hối-cải, lo tu, lo hạnh là tốt. Chính chúng ta sai, nên sửa tội chúng ta. Nếu chúng ta không biết sửa lấy chúng ta, là chúng ta tự hại mà thôi. Cho nên, cơ-hội làm người là một cơ-hội quý báu nhất. Các ban đã có cái kiên-thức, có trí-thức để hiểu việc nên làm, và việc không nên làm. Các ban có đống tiền trong tay, các ban muốn giết ai thì giết cũng được, muốn chọn thứ gì cũng được. Đã biết xì-ke là nguy-hiêm, mua xì-ke hút; đã biết chơi bời là nguy-hiêm, đi vào động chơi. Đống tiền nó tốt với ban, nhưng mà nó giết các ban, nó hại các ban, vì các ban quên tâm linh, quên đại-nguyên, quên nhiệm-vụ cứu-độ vạn-linh trong tiêu thiên-địa này. Nếu các ban biết rõ nhiệm-vụ cứu-độ vạn-linh trong tiêu thiên-địa này thì các ban càng ăn-năn, các ban sớm lui về thanh-tịnh lo tu học mới trụ tâm, mới phạt được từ quang tận-độ vạn-linh trong tiêu thiên-địa này rồi ảnh-hưởng cho quảng-độ quần chúng ở tưởng-lai. Chính các ban chế đạo này, chế đạo nọ mà ban chưa tu. Nếu các ban là một người thật sự tu, là các ban có thể phóng từ quang để quang chiếu cho những phần hồn tăm-tối sai lầm chứ không cần dùng những ngôn-ngữ trần-trước mà thức-thách vô-ích. Chính các ban phải hiểu điều này, cố-gắng trở về với chính các ban để tận-hưởng niềm tin của các ban đã thế giữa Thiên Chúa và Thượng-Đề. Nhớ giữ lấy lòng thành kính, mến yêu và hưởng thưởng đi trong con đường giải-thoát tận-độ chúng sanh.

Đêm nay là đêm Giao Thừa và sẽ bước vào con đường thử-thách ở năm tới, chúng ta đã biết đường lối, biết kỹ-thuật lui về với thanh-

tĩnh, vậy nên tận-tâm thực-hành
tú để trở về với thanh-tĩnh càng
sớm càng tốt.

Thành thật cảm-ơn sự lưu-ý của
các bạn và chúc các bạn tâm thân
an-lạc.

Tâm bình như sao sáng
Tĩnh bình như mặt Trời lên
Dục lặng như trăng rằm tỏ
Tâm bình, tịnh bình, dục bình
chuyển thân ngay
Thân, tâm vô tịnh
Vạn kiếp bắt trùng lai

Kính thưa quý vị,
Cảm vi đạo-ân của Thầy, cảm vi
đạo-tĩnh của thiên-già Vô-Vi,
chúng tôi xin gửi đến quý-vị một
lân hưởng đạo mùa Xuân, tùy căn
mà ngộ, tùy cơ mà hành. Ước-mong
này lộc chứt mầm non giác-thức
hầu che-đỡ được phần nào đại-nạn
của cơ cộng-nghiệp mà chúng sanh
sắp trả nay mai.

Lê Việt Tân

Ồ! Vây

Hôm Mai ý hưởng để đời
Gió mây thấp thoáng những lời
chiêm bao

Tâm tử chuyển,
Động Trời cao
Rừng rinh hoàn vũ
Trắng sao định bình

.....
Âm Dương máy tạo tổ-tĩnh
Cân-khôn đầu mắt
mà mình
là KHÔNG

Ồ! Vây

Nguyễn Phưởng Yêm

NHÌN VỀ TUỞNG-LAI VÔ-VI

Trong vài năm vừa qua, Vô-Vi đã
phát-triển quá nhanh, vì Pháp môn
Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí Phật Pháp
giúp cho Con người quay vào mình,
biết mình là ai, đang làm gì và
đang đi về đâu. Giúp cho Con
người có khả-năng buông-bỏ cái
hành-lý quá nặng-nề bởi Giáo-lý,
Giáo chế và Giáo sản, giúp Con
người thanh-thời rảo bước trên
con đường trở về nguồn-cội.

Tuy-nhiên cũng có nhiều người đến
với Vô-Vi như là một nguồn an-ủi
trước sự đau-khổ day-dứt, dẫn-vật
của cuộc sống; hoặc có khả-năng
chữa khỏi được một vài căn bệnh
nan-y, hay sự thay-đổi Tâm Thân
trong một xã-hội nhiều động loạn.
Vô-Vi nằm trong truyền-thống phóng
khoang, luôn luôn mở rộng cửa để
đón nhận những biến-đổi, những
bổ-túc, những cải-thiện, để đồng
sinh-hoạt bao-giờ cũng mới. Với
thái-độ Vô chấp, Vô-Vi đã tạo cho
mình một sinh-lực mới, luôn luôn
hiện-đại hóa, thích-ứng với mọi
trạng-thái để hòa với mọi trạng-
thái. Dù có gặp những đau-đớn của
việc nứt mầm này lộc là những
đau-đớn không thể nào tránh khỏi.
Đã có nhiều người đóng-góp cho
Vô-Vi bằng những ân-chứng bản-
thân, bằng sự tham-luân ở các
sách vở, bằng sự hiểu-biết về
kinh-sách, giáo-lý, giáo-điều của
nhiều Tôn-Giáo khác nhau, bằng
những kiến-thức về y-khoa, bằng
những tinh-thần khoa-học thực-
nghiệm...v...v...

Những sự đóng-góp hữu-ích này đã
phản-ánh mỗi khía-cạnh của Vô-Vi,
nhưng không bao-gồm tất-cả, vì
Vô-Vi là tất-cả.

Pháp-lý VVKHHBPP là một Pháp-môn
Đời-Đạo song tu, bản-chất của
Vô-Vi thấm-nhuần trong mọi sinh-
hoạt của Con người, sự có mặt của
Pháp-môn này như một thực-tại có
sinh-khí, Vô-Vi càng bị nhồi-quả,
càng bị chống-đối, vu-không,
xuyên-tạc, càng phát-triển càng
vươn mạnh.

Vô-Vi là một công-trình hiện-đại

hóa, linh-động thích-ứng với sự biến-chuyển nhanh chóng của Càn-Khôn Vũ-Tru, không bị chết khô trong khuôn-khố và hình-thức, VôVi là một sự chuyển-biến Tâm-thức, VôVi thay-đổi Con người và sáng-tạo, VôVi là một cuộc cách-mạng Tâm-linh, mà bất-cứ sự thay-đổi sáng-tạo nào cũng hàm chứa những đau-đớn của thời-kỳ sinh-nở.

Do-đó Ông Thầy đã ví mình như tấm thảm, và sẵn-sàng đón-nhận những dầy-xéo, chà đạp, khô-đau mà vẫn thể-hiện đại-hạnh Tử-Bi nhìn-nhục để thương-yêu và tha-thứ. Khác với tất-cả mọi Tôn-Giáo, mọi truyền-thông, VôVi không gờ-bó trong những giáo-điều cứng-cỏi. Chiu-đựng mọi thử-thách, và luôn-luôn tùy duyên để được thực-sự bất-biến.

Sự chống-đôi phá-phách ác-liệt và dài-dằng, đó là phản-ứng tất-nhiên của lớp người bảo-thủ, những chống-đôi lắm lúc lại làm sáng-tỏ thêm những nét đặc-thù cần-thiết để phát-triển Tâm-thức, thích-ứng với những biến-chuyển lớn-lao và nhanh chóng của Thời-đại.

Chúng ta công-nhận những người bảo-thủ bao-giờ cũng có lý-lẽ của họ. Sự có mặt của một Pháp Tu mới gây đau-nhức và bức-độc cho họ, những không có cuộc Cách-mạng nào mà không đau-sốt.

Sự hiện-diện của VôVi không phải là một công-trình phá-hoại, mê-tin đưa Con người đến chỗ Tà đạo, mà giúp Con người quay vào mình tự điều-khiển nó, để quản-lý nó, để tự tu tự tiến, không nhờ vào tha-lực nào cả, không ý nại vào người khác, ý nại thần-thánh.

Nếu có những Đổng-tử tá-giả hoặc bi tà ma xâm-nhập chỉ vì sự mê-muội và mong cầu của cá-nhân người đó mà thôi.

Các hành-giả thực-hành Pháp-môn này đã thể-hiện công-cuộc thoát xác, để trở-về với Chân-lý, họ đã can-đảm học bài, đón-nhận khô-đau với sự nhận-thức bằng một cặp mắt phân-tích khoa-học, sẵn-sàng

buông-bỏ, không bị mờ-ám bởi phần tình-cảm và luyện-tiết, luôn luôn tự tu tự sửa để quán-thông tam giới: Thượng, Trung, Hạ trong thế-xác, lúc nào cũng vận-dụng sự thanh-tĩnh của mình để hướng về Chân-lý, mà Chân-lý lúc nào cũng ở trong nghịch-cảnh, để chứng-minh lúc nào cũng là Chân-lý không thay-đổi. Thậm chí Ông Thầy đã phải chiu-đựng nhân-nhục, để chứng-minh Chân-lý là trường-tồn bất-diệt. VôVi không thuận-túy là một Tôn-Giáo tín-ngưỡng, mà là một Đạo-lý nhân-sinh vì hướng Con người về Chân Thiện Mỹ, về giải-thoát.

Tu theo một Pháp-môn mà luôn luôn linh-động, chuyển-biến để theo kịp cái cơ cận-kê, chúng ta phải chuẩn-bị tâm-thức phá chấp, buông-bỏ, để theo kịp những thay-đổi của Càn-Khôn Vũ-Tru, của ba cõi Thượng Trung Hạ để quy nhất, để tiến trên con đường trở về nguồn-cội.

Người tu VôVi sau một thời-gian Tu tập, có một số người đã chấp ngã, khi mới gặp một vài dụng cụ, một vài khảo-đạo đã cho rằng phải tránh nơi hội-họp, nơi động-loan, rồi đơn-giản nghĩ rằng, ngồi nhà để Thiên cho nhiều, nhắm mắt bit tai cho kỹ, là tu tiên, là tu rột-ráo, những không chịu biết là tính-thê đã chuyển-biến nhanh chóng, Thiên là Thiên tứ thời, đi đứng nằm ngồi cũng Thiên, hạnh-trang là Lục Tự Di Đà, thường niệm, vô biệt niệm. Có người nghĩ rằng chỉ cần biết ba cái pháp: Soi hôn, Pháp luân, Thiên đình nhưng không cần biết bên ngoài mọi người đang học-hỏi để đi vào Điện giới, từ những lớp Sơ cấp Điện tâm đến các lớp Siêu cấp Điện quang trong thời-gian kỷ lục để kịp Kỷ Nguyên Di Lạc. Có những người đã có những chứng-nghiệm của những luồng Điện thiêng liêng, thấy một vài quyền năng, hoặc một vài cảnh giới, rồi chấp, rồi mê, háng say chạy theo, rồi tru vào đó mà quên con đường mình đi là con đường giải thoát, quên

vận dụng sự thanh tịnh của mình trong thuận nghịch cảnh để hướng về Đại Thanh Tịnh, lúc nào cũng phải ở cái cơ giải thoát; mắt, mũi, tai, miệng, tim, gan, tì, phế, thân, đồng thức, đồng tu, đồng tiến.

Nếu chúng ta nghĩ đến sự đóng góp phân nào cho tương lai của Vô Vi trong cái khả năng sẵn có của mình vì Vay Pháp Trả Pháp, chúng ta cần tạo một phương tiện để có thể Thầy đào tạo một số cán bộ, có khả năng phụ Thầy trong những lãnh vực: truyền pháp, thuyết giảng, tổ chức, chữa bệnh, tu chứng v.v... Vì Thầy cũng bị giới hạn bởi thân tứ đại già nua trên 60 tuổi. Thầy cũng cần dành nhiều thì giờ để làm việc ở ba cõi.

Chúng ta thử nghĩ vài năm nữa khi Thầy thoát xác để có nhiệm vụ mới thì Vô Vi sẽ ra sao? Chưa có một người nào có khả năng thay thế Thầy, cảnh không ai chịu ai, xáo trộn, chia rẽ, hay lúc đó chúng ta chỉ nhắm mắt cầu nguyện cho một phép lạ: Một người xuất hiện tự nhiên là hậu thân Thầy Tám, là Kim Thân Cha ...

Vậy chúng ta có nên đặt vấn đề yếm trợ về phương tiện tài chánh, đóng góp vài ba đồng, đăm ba chục, tùy theo khả năng mình vào một quỹ riêng, để sử dụng trong việc đào tạo Cán Bộ ...

Thầy sẽ chọn một số người Tu Vô Vi có trình độ, có hoàn cảnh buông bỏ, dốc lòng Tu học để cứu đời. Thầy sẽ chọn nơi để những vị này Tu học. Thầy sẽ dùng nhiều thì giờ để dẫn dắt các Học viên, và mọi người sẽ hướng tâm về nơi đó để yếm trợ. Những Học viên phải có một đời sống thoải mái, không bị phiền toái, không lo lắng về vật chất, không ưu tư về gia đình, không phải lo vấn đề sức khỏe, cư trú, ẩm thực, không bị ràng buộc bởi những kỷ luật của thế gian. Những Học viên này sẽ dồn hết mọi nỗ lực trong việc tu học, có Bác sĩ thường xuyên đến chăm lo sức khỏe, có tổ chức đứng ra thu góp tiền bạc để yếm

trợ. Sẽ có 2 loại Học viên: Học viên ngắn hạn và Học viên dài hạn.

Học viên ngắn hạn học cách truyền Pháp, dạy Soi hồn, Pháp luân, Thiền định (hiện nay nhiều người dạy mỗi cách khác nhau), học truyền giảng, tổ chức, học chăm cứu ... Sau một thời gian quý vị này sẽ được đưa đi các nơi để hành đạo và mỗi năm trở lại một lần để tu học bổ túc.

Còn Tu học dài hạn, quý vị này có trình độ cao, buông bỏ thất tình lục dục, chuyên về nghiên cứu và thực nghiệm tâm linh, có một kiến thức phổ thông vững chắc và vững chãi, quyết tâm dâng hiến hẳn cho lý tưởng đạt đạo. Học viên này Tu chứng chứ không tu lý, phải có sáng tạo để khơi mở sinh lực đạo đức Tu hành.

Trong công cuộc tìm đạo, chúng ta có thiên duyên vì gặp được Minh sư, ngoài việc tư lợi phải lợi tha, ta cần tạo cơ hội để đóng góp, để thực hiện tam công: Công phu, Công trình, Công quả, để mọi người cùng tiến, cùng thắng hoa. Có một số bạn đạo nghĩ rằng: Cán bộ là mình, quay vào mình để tự tu, tư tiến rồi ảnh hưởng người khác, như vậy rất đúng. Tuy nhiên ta vẫn có thể đóng góp với Tâm Vô ngại, để một thời gian sau chúng ta sẽ có thêm một số cán bộ đủ khả năng mà không hại gì đến sự tu tập của mình.

Phải chăng công cuộc chạy đua xây cất Thiền Viện tại mọi địa phương không còn hợp thời nữa, khi mọi người đã mang Thiền Viện vào Tâm, phải chăng Thiền Viện hiện nay đang là mối lo cho những bạn đạo tại địa phương có Thiền Viện vì trở ngại về tài chánh, khi hồ hào đóng góp xây cất thì dễ, mà việc duy trì gặp phải nhiều khó khăn? Phải chăng Thiền Viện là mầm mống của tương tranh? Khi một bạn đạo cùng lúc nhận được những lời kêu gọi đóng góp của các Thiền Viện khác nhau. Thiền Viện đứng lên để giúp bạn đạo có hoàn cảnh đến tu, nhưng nhìn vào các Thiền Viện

hiện nay ta thấy kết quả của sự tu học chưa đạt được, vì thiếu căn bản, tổ chức, thiếu sự dẫn dắt của Thầy, thiếu sự hỗ trợ của các ban đạo bốn phương.

Đại Hội Vô Vi đã đem ban đạo khắp năm châu về tụ họp với nhau, rồi Thiên Viện đang làm cho các ban quay về địa phương mình để lo xây cất Thiên Viện, rồi chấp ngã bắt đầu, Thiên Viện của chúng ta, của địa phương ta, của nhóm ta, của ta. Rồi không cần Đại Hội nữa, rồi phân hóa phát sinh. Bài học Tụ Tán đang là bài học cho chúng ta suy gẫm.

Đã đến lúc chúng ta cần buông bỏ, chỉ còn Thượng Yêu và Tha Thứ. Đạo là vô cùng, trở ngại là nhỏ nhen, tình thương là trên hết. Chúng ta cần ngồi lại với nhau ít ra làm được cái gì đó cho tương lai của Vô Vi.

Ông Thầy đã già rồi, vẫn còn đang lê lét đến mọi nơi để độ cho những đứa con tham lam, ích kỷ: Hình ảnh những người Tu Vô Vi đang say mê hưởng thanh điện, nét mặt thư thái, đang thiền định bên cạnh một Ông già gân cổ, cồng lưng niêm Lục Tự Di Đà. Hình ảnh các thiền sinh sung sướng thỏa mãn vì đang được nghe những lời thuyết giảng minh triết, mặc dầu có hàng trăm cuốn băng, nhưng vẫn thích Ông nói để hưởng điện. Trong lúc Ông già mặt đỏ gay, mồ hôi ướt đầm, cổ khô vì trước nhiều ngọn đèn hàng ngàn watts đang rơi vào...

Ông Thầy ở các pháp môn khác được sung túc và đầy đủ do các Đệ tử chăm lo. Còn Vô Vi, Thầy chỉ là một Ông già vô gia cư, lang thang khắp nơi khắp chốn, nói nhiều vẫn chưa đủ, đi nhiều vẫn chưa hết, nếu các đệ tử có ngồi với nhau để tính chuyện kinh doanh, tính mua nhà làm Thiên Viện, tính tổ chức này nọ, thì Ông Thầy sau đó lại là nạn nhân của đồ vợ, của chia rẽ, của Tham, Sân, Si!

Chúng ta may mắn được hưởng một pháp môn Tụ tập đem lại Thân Tâm an lạc, thì nhiều người vẫn còn

nghĩ Ông Thầy tu đắc đạo rồi, phần Hồn của Ông không biết mệt, nếu có chỉ là cái xác giả tạm mà thôi. Ông không cần nói tinh dưỡng vì cần phải đi nhiều để mọi người được gặp, vì thường Ông, Ông cần nói nhiều, vì toàn nói những lời minh triết nghe sướng lỗ tai, khi nghe Ông sắp chết, thì chỉ biết khóc lóc rồi cầu xin Thượng Đế triển hạn cho Ông sống thêm để ĐỘ cho mình!

Trên đây là thiếu ý trong sự hiểu biết hạn hẹp của tôi chia sẻ cùng quý huynh tỷ và xin hướng tâm đóng góp để làm một cái gì thực tiễn và hữu ích cho tương lai của Vô Vi và đem từ-quang để tận độ cho vạn vật sinh linh vậy!

NGUYỄN VĂN ĐIỂM
Pomona

TRANG THỨ TÍN

HỎI: Trong khi thiền cảm thấy nóng hoặc lạnh là sao?

ĐÁP: Xin trả lời:

1) Nếu trong mùa nóng mà cảm thấy nóng, mùa lạnh mà cảm thấy lạnh là bình thường, không có chi lạ. Nên mở thêm cửa sổ cho mát nếu là mùa nóng và nên mở thêm máy sưởi nếu là mùa lạnh.

2) Ngược lại, nếu trong mùa lạnh mà cảm thấy nóng hoặc mùa nóng mà cảm thấy lạnh, hoặc thời tiết bình thường khi nóng khi lạnh, thì đó là hiện-tượng bất-thường, xin đề-nghị đi khám bác-sĩ và trị bệnh. Nếu đã đi khám bác-sĩ rồi mà không tìm ra nguyên-nhân bệnh gì, và hiện-tượng nóng lạnh vẫn xảy ra, xin hỏi từ trước đến giờ bạn có chơi bùa ngải không? Nếu bạn trả lời "không", thì đó là do pháp luân thường chuyển làm sai. Xin ngưng thiền, tìm đến ban đạo làm đúng để nghiên-cứu lại cách hành thiền và nhất là phép thờ pháp luân thường chuyển.

THĂNG KHỜ

THẬT CHƠN NHƠN QUẢ

HỘI THỨ HAI

Vạn-Viên kiêu, Lữ-tổ thân truyền đạo; Đại-Nguy thôn, Hiều-Liêm giả trúng phong.

Nghĩa là:

Chỗ cầu Vạn-Viên, Ông Lữ-Tổ truyền đạo cho Hiều-Liêm; Thôn Đại-Nguy, Hiều-Liêm giả trúng phong (mã tu-hành).

Khi đó Vương-Hiều-Liêm đem bảy bông sen ôm trong lòng, dờ chơn xuống núi bị dây vấp, giắt mình tỉnh sở muốn việc đều không; thiệt là một giấc chiêm-bao, mở mắt thấy mình ở tại nhà mình, lại thấy con Thu-Lan đứng một bên. Ông ho một tiếng, Thu-Lan nghe mừng kêu: Cha tỉnh rồi! Kinh-động bà Châu-Thị lật-đật hỏi thăm: Tướng công tỉnh say rồi chăng? Hiều-Liêm gât đầu nói rằng: Việc rất kỳ-quái!

Bà nói: Việc này tại mình làm mê nào có chi kỳ-quái!

Ông rằng: Tôi rõ-ràng đưa khách ra đi; sao mà còn nằm trong nhà đây? Châu-Thị đáp rằng: Tướng công thiệt quái! Bữa trước ông đưa hai người ăn mỳ hỗn nửa ngày không về, tôi sai người đi kiếm mấy lần không thấy, trong lòng không yên, muốn chú Vương-Mậu cũng con Ngọc-Khuê chạy kiếm nửa mới thấy ông nằm trên cầu, cách hỗn hai chục dặm, mê-man bất-tỉnh, lấy xe chở ông ngủ đến bữa nay gần hai ngày rồi. Xin ông từ đây đến sau phải giữ-gìn bổn-phận, rượu phải ít uống. Những người chẳng quen, ông chớ khá chơi-bời, vì mình thọ tước triều-đình, xóm làng đều kính. Nếu say-sửa, năm bờ bụi còn gì thế-diện? Thật chớ oai-nghi, bị thiên-hạ chê cười mà hổ với người đồng-bạn. Xin ông từ hồi!

Hiều-Liêm nghe bà nói lật-đật ngồi dậy tạ-ôn rằng: Nay tôi nghe lời bà khuyên cũng như thuốc hay mà cứu đảng người hết bệnh, tôi nào chẳng dám ghi lòng. Thiệt bữa trước tôi tưởng hai người bạn

khó chắc là hai vị Thần Tiên.

Bà nói: Thế ông chưa tỉnh! Hai người ăn mỳ rõ-ràng sao ông lại nói Thần-Tiên.

Ông đáp: Bời nghe lời nói của hai người, hoặc lầm, xét hạnh nết, nên biết chắc là Thần-Tiên.

Bà hỏi: Y nói điều chi? Làm việc gì mà chắc phải Thần Tiên?

Ông liền nhắc việc giúp tiến buôn bán sanh lợi, khỏi chỗ đi xin đặng làm ăn thông thả, hai người cũng không chịu. Mà lại thuật chuyện con gà và con hạc, qua bữa sau đũa có ít bứt mà cọt lại hỗn mây muốn dậm, ngâm mấy bài ca, cùng cho uống rượu, lên hái bông sen, chừng trở lại vấp dây té xuống. Thuật hết đầu đuôi cho bà nghe v.v... Ông có ba chén rượu mà say hết mấy ngày như vậy chẳng phải Thần Tiên có việc lạ hay sao?

Bà rằng: Tôi thường nghe người nói trong thế-gian có nhiều người chẳng tốt, hoặc lắm tà-thuật đầu đởng, mới khởi hơn mây thuốc, mà xa cách mây mưới dậm! Lại bỏ thuốc mê trong rượu; thấy người có tiền lắm bỏ đãi mời mình uống mê man đặng lấy tiền bạc quần áo của người. Như mình không giữ trước thì sau ắt phải họa.

Bà nói rồi ông xét nghĩ rằng: Tánh ý đờn bà không có rộng, nếu biện nói hoài sợ gây ra nhiều chuyện; thà thuận ý đặng rảnh việc mình, liền tùy theo lời bà, đáp rằng: Mấy lời của bà thiệt đáng vàng ngọc, tôi nào dám chẳng tuân. Châu thị nghe nói liền trở ra, rồi ông một mình ngồi trong thờ phong tứ-tướng lối của ông Kim-Trọng cũng Vô-Tâm-Xưởng chỉ dạy, suy-nghĩ việc đó mấy ngày.

Cò một lúc nọ đờng ngủ, nửa đêm tỉnh không ngồi tỉnh ngộ rằng: Kim-Trọng hai chữ hiệp lại là chữ "Chung" cón Vô-Tâm-Xưởng không có hai chêm ở trong thành chữ "Lữ", rõ ràng "Chung, Lữ" hai ông Tiên tới mà độ mình.

Tôi nay thiệt không có duyên phận, bấu để trước mắt mà bỏ qua; tưởng đi xét lại thiệt chẳng sai,

rõ ràng ông Hồn-Chung-Ly với ông Lữ-Đông-Tân, minh lâm rồi, than rằng: Tiếc thay! Tiếc thay! Lại nhớ khi tử-biệt ông có nói mấy lời: Hội nguyên kỳ bát viên, chỉ tai lưỡng cá tam, nhưng tung ly xử ngộ, kiều biên liễu vạn-viên" nghĩa là chữ "bát viên" chẳng xa, việc chỉ vẽ gân. Chữ "Lưỡng-cá tam" nghĩa là 2 cái 3 chắc là mong ba tháng ba.

Chữ "Ly xử ngộ" nghĩa là chỗ lia mã đặng gặp, chắc là phải tâm chỗ khi minh ly-biệt thì đặng gặp. Chữ "Liễu-vạn-viên" nghĩa là rồi hết muôn việc, chắc ý vậy.

Hiếu-Liêm xét nghĩ đặng rồi trong lòng vui mừng, ngày tháng như thoi đưa, mấy quang-âm như tên bắn, chẳng bao lâu hết mùa đông rồi xuân đến.

Ông Hiếu-Liêm đợi qua hết năm rồi đến ngày mừng ba tháng ba, lên một mình ra khỏi nhà, y theo đường cũ, đi tới chỗ cầu, đi hơi lâu chẳng thấy hai ông đến, đứng lại cầu ngó mong, xây nghe sau lưng có người kêu rằng: Hiếu-Liêm đến sớm vậy? Ông nghe ngó lại thiệt thấy hai người khi trước rõ ràng lật-đật chạy lại nắm tay áo nói rằng: Tử-hai vi Đại-Tiên đi rồi, đệ-tử tưởng nhớ trông đợi không quên. Vô-Tâm-Xưởng cũng Kim-Trọng nghe nói đi lại đầu cầu ngồi. Hiếu-Liêm quí trước thưa rằng: Đệ-tử thiệt mất thịt thân phàm, chẳng biết được Tiên chơn hạ giảng, tội thiệt lâm-lỗi, xin cầu xá tội. Ngày nay đặng thấy hai Tiên, thiệt là tam-sanh hữu-hạnh; cầu-nguyên chỉ dạy cho dưỡng-mê, đặng lên bờ-giác-độ, đệ-tử cảm-ơn không cùng, xin thầy dừng bố. Nói rồi lay hoai không thôi.

Hai ông thấy vậy cười lớn, trong miệng thấy hơi Kim-quang chiếu sáng, cải-đổi hình-dung. Ông bên tả bởi hai đầu tóc, bận áo dãi, mắt như tảo-đỏ, mắt sáng tỏ-sao, râu dài tới bụng, tay cầm quạt lông. Bên hữu một ông bịt khăn cừu-lông, bận áo bào vàng, mắt tròn như trắng, mắt sáng tỏ-đèn, râu

năm chòm tới gối, tay cầm song kiếm. Quả thiệt là Hồn-Chung-Ly cùng Thuận-Dưỡng-Lữ-Tổ. Hiếu-Liêm lay hoai chẳng dám ngó lên.

Lữ-Tổ nói rằng: Đợi thưởng có lòng người chơn thiệt, phong tục thuận-lưỡng, trong việc học đạo trước đây phép thuật đặng giữ mình; sau mới truyền huyền công tu dưỡng.

Còn đời nay thế tục suy đồi, lòng người chẳng giống như xưa, bằng trước truyền phép thuật, ắt phải trở hại mình. Nên trước truyền huyền công tu dưỡng, chẳng tranh phép-thuật thân mới đặng an: không dùng biến-hóa thì chỗ Đạo thành; hề Đạo thành rồi muôn việc đều thông, tuy chẳng cầu pháp thuật, mà pháp thuật đặng hiển. Thiệt là Đạo toàn chơn.

Ông giảng dạy việc toàn chơn điều lý nói rằng: Đây gọi toàn chơn, là trước sau trọn việc chơn, không có ý giả. Người đời ai mà không có lòng chơn? Như dặng chỗ chơn mà không giữ để nó đời ý giả nhân-lâm việc chơn thì đó chẳng phải là chơn rồi. Còn ai mà chẳng có ý chơn? Nếu như chẳng giữ để xen tạp việc đời thì mất chỗ chơn. Ai lại không có tình chơn? Nếu chẳng giữ để nó tu-niêm, các việc nhiệm-lâu thì sai mất chỗ chơn. Bởi cái Tâm, Ý, Tình, khi ban đầu thiệt chơn, vì tai chẳng tập sửa-chê, để tận-kế biến-đổi việc huyền-mị thì thành ra chỗ giả, phải mất chỗ chơn. Ba việc ấy do tại chỗ: Thiên-tánh, Lý-tánh và Bồn-tánh, ba cái tánh ấy thường hay bền tốt; hề có phát ra thì tại chỗ Thiên-lưỡng-lâm việc chi thưởng thấy tự-nhiên như nguyện.

Vì cái lòng là chủ cái ý - Tình là khách của ý. Hề lòng có ý chơn tình chơn, thì trong tình ý thấy đặng lòng chơn do lòng phát ra ý thiệt - do ý thiệt mới có tình ngay, thì may thiên-cơ hiện đủ. Như vậy mà người chẳng chơn sao đặng? Vì tại người không có Tâm chơn thì chẳng có ý thiệt, ý chẳng thiệt, tình chẳng ngay, làm chi cũng khó nên đặng. (Còn tiếp)

Sydney, ngày 16 tháng 2 năm 1987

Kính thưa các bạn,

Tiếp theo thư đề ngày 26 tháng 1 năm 1987 gửi từ Nowra kèm theo một phiếu tín nhiệm và một phiếu rút cổ phần, mãi cho đến nay chúng tôi chưa nhận được đầy đủ số hồi âm đúng theo sự tín nhiệm quản lý nhà máy 95% trên tổng phiếu số.

Vậy kính xin các bạn nhìn chút thi giờ duyệt xét và gửi hoàn lại những phiếu cần thiết kể trên cho đến ngày 7 tháng 3 năm 1987 là hết hạn, chúng tôi sẽ bắt đầu khóa sổ và tiếp tục phát triển tăng gia máy móc cho nhà máy được đầy đủ phương tiện hơn, gia tăng sản xuất, thu lợi nhanh và sẽ kịp kỹ chọn đất xây dựng thiên viện sau khi nhận được giấy phép của chánh quyền địa phương

Hiện tại anh Trí đã ứng trước khoảng 40,000\$ Úc kim để lo việc gia tăng thêm một đầu máy nữa, cho nên công việc rất bận rộn.

Tình trạng sản phẩm hiện tại rất tốt, đang cung ứng thị trường bởi vậy cho nên phải gia tăng máy móc, nhân công chỉ có gia tăng thêm 20% mà thôi, mức lợi sẽ được cao hơn.

Nhân cơ hội này công ty quyết dành ưu tiên cho những ban đạo nào muốn phát tâm đóng góp cho thiên viện, có sở tâm linh ở tương lai, thi xin viết thư đến anh Trí cho hay số tiền dự định đầu tư của các bạn với điều kiện trả vốn trong vòng 3 năm và tiếp tục chia lợi 50% dành cho thiên viện, 50% gửi về cho các bạn.

Hiện tại đang có một số ban đạo cần tiền đã xin rút cổ phần ước khoảng 80,000\$ Úc, trường hợp này chúng tôi xin dành riêng cho những người muốn đóng góp ở kỳ trước nhưng đã khóa sổ, nay có thể tái tục trong vòng 3 tháng kể từ ngày 23 tháng 2 năm 1987.

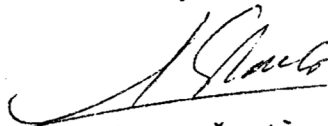
Về việc đầu tư xây cất nhà cửa và trang bị máy móc cho tất cả, số vốn sẽ biến thành máy móc và nhà đất, nó là một lực lượng sản xuất thu lợi hằng ngày, cho nên cơ trường hợp nhiều ban đạo chưa thông cảm về vấn đề đầu tư máy móc thành ra không hiểu giá trị gia tăng của máy móc sau ba năm khác hẳn với số tiền gửi ngân hàng, ví dụ trước khi mua máy cho Vô Vi plastics, ước lượng giá mỗi Mỹ kim đổi được 230 yen, hiện tại mỗi Mỹ kim đổi được 153 yen, giá vật phẩm càng ngày càng gia tăng nhưng số tiền vẫn nằm trong máy móc, còn mức sản xuất càng ngày càng được gia tăng, tài sản tiền bạc sẽ càng ngày càng dồi dào hơn. Về ngành plastics chỉ có gia tăng nhu cầu tiêu thụ hằng ngày, chứ không thể giảm sút được. Chúng ta biết cộng tác với nhau trong một niềm tin xây dựng bền bỉ thì tương lai chúng ta sẽ không còn lo âu về tài chánh nữa. Đâu sẽ vào đây!

Hiện tại trường hợp đặc biệt như là chỉ có một mình anh Trí đứng ra đảm đương tất cả mọi mặt và quyết tâm đi tới thành công, cho nên đến ngày hôm nay sự hiểu lầm giữa anh Trí và ban đạo càng ngày càng tan biến mất và tình thương giữa anh Trí và anh em sẽ được thông cảm nhiều hơn, chỉ biết lắm chứ không cần nói mà không làm.

Qua những gì tôi đã kiểm chứng và trình lên các bạn đều là sự thật, vậy xin các bạn bình tâm lo tu học, đóng góp theo khả năng của chính mình, đúng theo nguyên lý đối đạo song tu.

Kính chúc các bạn thân tâm an lạc.

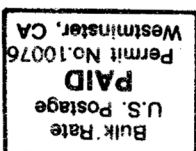
Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

cc: Huỳnh Văn Trí

Địa chỉ anh Huỳnh Văn Trí
Lot 12, Railway St.
Bomaderry, NSW 2541

TO:

VO VI FRIENDSHIP ASSOCIATION
P.O. BOX 2522
GARDEN GROVE, CA 92642

PRINTED MATERIAL